

V **nastávajícím týdnu** si bude určitá část rodiny **Ježíšových učedníků, křesťanských církví** vděčně a rád **připomínat** dění zvané **reformace**. A bude při tom **navazovat** na onu známou **událost, která se odehrála 31. října roku 1517** v tehdejší universitní městě **Wittemberce** / nachází se nedaleko známého saského města Lipsko /, kdy muž jménem **Martin Luther** přibil na vstupní dveře tamního kostela / zveřejnil, učinil všem dostupným (nejednalo se o nic pokoutního) / **95 thesí** / článků /, jakéhosi programu, jehož cílem, účelem bylo naléhavě pozvání k vnitřní obnově, proměně duchovního života jak jednotlivce, tak i společnosti / církve /.

Sluší v té souvislosti dodat, že **bratru Martinovi nešlo o to**, čemu se dnes říká „**zviditelňování**“ / upozorňování na sebe /, **ale byl to projev radosti** z toho či nad tím, že **našel cestu z duchovní nouze**, se kterou se potýkal. **Ta cesta začala v mnišském řádu**. To proto, že **chtěl být Pánu Bohu blíž a tento způsob duchovního života pokládal za nejvhodnější**. Jenže **po čase začal cítit**, že **řeholní pravidla mu Boží blízkost nezajistí**. A tu k němu **silně a zřetelně promluvilo svědectví apoštola Pavla** / především v jeho **dopisech pro církev v Římě a pro společenství sborů v Galatii** /, že **nejrůznější úkony, byť by vypadaly sebezbožněji, nejsou zárukou, pojistkou na společenství s Bohem**. Pánu Bohu **na blízku je ten, kdo připustí, jak z vlastních sil na život nestačí a že to rozhodující, co může a má udělat, je otevřít se Božímu působení, Boží lásce**. K Martinovi patří slovní spojení – „*sola gratia, pouhou milostí*.“

Děni, které má co do činění s Boží láskou, nemá ovšem nikdy jednotný, jediné možný „stříh“ / uniformu (jednotnou podobu) /. Je to **vždycky vzájemně se doplňující, obohacující událost** / harmonie soulad, symfonie – souzvuk /. **Proto je možné, ba potřebné připomenout i další** z těch, kteří do toho společenství, toužícího po duchovním bohatství nedílně patří / to v žádném případě neznamená zlehčovat, odsouvat do pozadí bratra Martina /.

Pominout nelze muže jménem **Jan Kalvin**. – Byl to vlastně **Francouz**, který **měl podle přání otce zastávat dobře placené a vlivné místo v církevní organizaci** / církev jako výnosný podnik, co lepšího si přát ? /. Jenže člověk míní... V tomto případě tak, že se **Jan v čase příprav na tuto „posici“ / studoval práva / setkal s myšlenkami Martina Luthera a jeho cesta životem změnila směr**. A proto **reformace byla ve Francii pokládána za trestný čin**, opustil zemi a **na této cestě do emigrace / směřoval do Basileje / se Jan ocitl Ženevě**. **Zde již byla reformace**, pokus o obnovu církve a nápravu toho, co nemělo s evangeliem nic společného, byl **v plném proudu**. A **představitel těchto snah v tomto městě Vilém Farel Kalvina nakonec přemluví, aby zůstal a pomohl**.

Co pokládal tento svědek za podstatné, co neúnavně připomínal ? „*žít Pánu Bohu ke cti, lidem k užítku*“. Co to znamená ? **Ten, který se hlásí k Ježíši, žije takovým způsobem života, který dělá čest Božímu jménu** / a nejsou tím míněna líbivá, někdy až podbízející se slova /, ale **takový způsob života, který není běžný, obvyklý / nikoliv ve smyslu „pozdivžení“ – něco z toho naznačuje či vystihuje dobře např. známý oddíl z evangelia uspořádaného Matoušem tzv. kázání na hoře / zásada neodplácení (Mt 5, 38nn, kdy odplata může přerůst ve po všech stránkách zničující nenávisť), zásada neodsuzování (Mt 7, 1 kdy se z posuzování stává sudičství, ve kterém jde především o ponižování) / a jistě je možné v této souvislosti připomenout i další příběhy / např. tzv. podobenství o milosrdném Samařanu (Lk 10), kdy ten, kdo patří do jiné skupiny se ujímá toho, kdo se vlastní vinou dostal do obtíží, se kterými si nedokáže poradit – ač by z toho mohl mít „radost“ /.**

Jsem rád, že **smíme vzpomenout i ty, kdo patří do „tuzemské výroby“**. Z tohoto nepochybně daru chci připomenout tyto dva svědky:

Prvním z nich je náš „krajan“ **Matěj z Janova**. Právě on to byl, kdo kladl veliký **důraz**, naléhavě připomínal, že **církev není záležitost některých / vybraných či lepších, v tomto případě kněží / ale všech /**. Proto usiloval o to, **aby do života církve byli zapojeni i další – ne – kněží / a to se projevovalo i tak, že i ti „ostatní“ měli mít podíl na bohoslužbě / do té doby byly pouze trpěnými diváky / v té době bohoslužba**

probíhala pouze v latině a eucharistie, Večeře Páně se směli účastnit jen kněží /. **Výsledkem** Matějova potykáni je, **že i ne kněží se smí účastnit Večeře Páně a lidu je zvěstováno v jemu srozumitelné řeči / to je jeden z důvodu zřízení Betlémské kaple (Bet – lém - dům chleba (je míněn ten duchovní)/ ke kterému dal podnět.**

Druhým z nich je – jak věřím náš dobrý známý – **Jan Amos Komenský** / nedávno se na mě díval z krbu jednoho vzdělávacího střediska ve Strassbourku /, pro kterého bylo **vzdělání Božím darem a cestou k „ polidšťování “ člověka. A proto nebylo určeno jen některým – např. bohatým a pouze té „ lepší části lidstva “ mužům. Vzdělání jako pomůcka na těch nejrůznějších křižovatkách přes které je třeba v životě přejít a kde zazní zřetelně a hlasitě otázka – kudy a jak dál.**

Rád bych, **abychom se při připomínání na tzv. reformaci zastavili u následujícího :**

Reformace neznamena v žádném případě **reorganisaci** / jiné uspořádání (reorganisační „ záchvaty “ mívá žel i naše církve s výsledky víc než skromnými) /. Ale je to **především vnitřní proměna, obnova.** Právě v tomto smyslu **není reformace pouze „ vzpomínková záležitost “**, ale je to dění, které má co do činění i s námi. A tak vezme, že **reformaci si náležitě připomíná, věrohodně na ní navazuje ten, kdo se otevírá Božímu jednání** a to především tak, že **poctivě a pozorně naslouchá slovům, jež Bůh svěřil svým svědkům, tedy bibli.** A tak pověděno příměrem – stojí u nás / u mě / bible v knihovně a nebo je „ ochmataná “ „ „ rozpadá se “ / od častého používání / ?

Apoštol Pavel píše společenství Ježíšových učedníků do Korintu „není jiného základu než Ježíš Kristus “. **Nevede k žádné umíněnosti či zaslepenosti, které nechtějí o ničem slyšet, ale uprostřed nejrůznějších myšlenkových proudů a způsobů, jimiž se toto přístavní město vyznačuje, připomíná či lépe vyznává, že tím Jediným, kdo člověka opravdu unese a s nímž člověk skutečně „ nezabloudí “ je Ježíš.** A tato myšlenka je bezpochybně **velice důležitá, nezamlčitelná i dnes,** kdy se ocitáme uprostřed kolotoče nejrůznějších nápadů, z nichž nejednou ten „ nejhluchnější “ „ „ nejnápadnější “ upoutává pozornost a o obsahu a náplni nepadne ani slovo. **Připomínat si náležitě reformaci znamená ptát se, zda – li z nás takové svědectví „ vyzařuje “ a zda náhodou také „ kamsi nepokukujeme “ ?**

Pominout nelze ani ono „ Pánu Bohu ke cti “. Myslím, že **život současné společnosti** vystihují nejlépe slova **rozbředlost a účelovost,** tedy, abych „ nenarazil “ a abych neprodělal. **Cesta Ježíšova učedníka je právě opačná.** Nikoliv proto, že na sebe potřebuje upozornit / je jakýsi podivín /, ale protože **odlišnost vycházející z evangelia, ze zprávy o vysvobození a uzdravení z moci Zlého vede na jinou cestu,** kde nejde o toho, kdo jí kráčí, ale o ty, kdo jí neobjevili. Ta cesta **nemusí být halasná, rozhodující je, aby měla náležitý obsah.**

Tábor 28.10. 2012

vstup: 1 Pt 1, 5a

čtení: Ef 2, 1 - 10

před: Iz 22, 16

text: 1 Kor 3, 11

VP: Mt 5, 14 - 16

poslání: Ž 121 1, 3

Vyznání a chvály :

Ž 84, 2 - 5

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

Otázka duchovního domova, místa, kam smíme přijít se svými otázkami, obavami, strachem i bolestmi, je naléhavé i dnes

Děkujeme Ti, že smíme vědět, jak toto místo je tam, kde se naslouchá Tvým svědkům, kde se smíme scházet kolem Tvého stolu a kde smíme k Tobě vysílat své prosby

Vyznáváme, že nejednou tuto možnost bereme jako jakousi pojistku, když mnohé jiné nevyjde a tak se vlastně potácíme od jedné strany ke druhé a proto také nejsme pomocí a přínosem těm, mezi které jsi nás postavil

A tak před Tebe předstupujeme s hlavou skloněnou a pokorně voláme – Pane smiluj se a ve svém odpuštění nás zbav tohoto neduhu, ať jsme těmi kdo svítí na cestu uprostřed této společnosti, ve které je tolik tmy

chválíme Tě , že Tvé slovo zvoucí na novou cestu životem stále zní v tom tomto světě a není moci, která by je mohla umlčet

chválíme Tě, že naše bloudění a selhání Tě neodradí od toho, abys nám nabídl společenství s Tebou

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Výročí :

-

28.10.

1910 + Henri Durant, zakladatel Červeného kříže, společenství pomáhajícího v krizových situacích

1918 – v Praze vyhlášena samostatnost nového státu Československa

29.10.

1918 Martinská deklarace, kdy se Slovensko připojuje k Československu

30.10. německy mluvící obyvatelstvo na území vzniknuvšího Československa odmítá připojit se k tomuto státu, vznikají čtyři oblasti, které chtějí zůstat součástí Rakouska – Deutschbohemien / severní Čechy /, Sudetenland / severní Morava / Deutschmahren / jižní Morava /, Bohmischerwaldgau / jižní Čechy – Šumava /

31.10.

1517 Martin Luther zveřejňuje ve Wittenberku svůj reformační program

1856 Karel Havlíček Borovský, původně student theologie, po zkušenostech v semináři novináře, tvrdý kritik římskokatolické církve

1967 demonstrace vysokoškoláků v Praze, začátek tzv. pražského jara

1.11.

1781 zrušení nevolnictví v habsburské monarchii / zrušena robotní povinnost, je možné se stěhovat, studovat, uzavírat sňatek bez svolení vrchnosti /

1938 na Staroměstském náměstí stržen tzv. mariánský sloup, který lidé pokládají za symbol habsburské nadvlády

-

-

-

-

Citáty :

-

„teprve člověk ve vztahu s člověkem je plný člověk“

„všichni lidé mají přístup k Bohu, ale každý sám svůj“

Martin Buber, židovský myslitel